

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani (G. Ciobanu)

instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (A. Minciuna, V. Clima, E. Palanciuc)

Î N C H E I E R E

02 februarie 2022

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Ala Cobăneanu
Victor Burduh
Nina Vascan

examinând admisibilitatea recursului depus de Vitalie Mihăilă, reprezentat de avocatul Victor Ciumac,

în cauza de contencios administrativ intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Vitalie Mihăilă împotriva Inspectoratului General al Poliției de Frontieră privind contestarea actului administrativ individual defavorabil, obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil, achitării diferenței salariale și încasarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 29 septembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a casat hotărârea din 06 aprilie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani și s-a emis o nouă decizie de respingere a acțiunii,

c o n s t a t ă :

La 22 iulie 2020 Vitalie Mihăilă, reprezentat de avocatul Victor Ciumac a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General al Poliției de Frontieră privind contestarea actului administrativ individual defavorabil, obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil, achitării diferenței salariale și încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea cererii de chemare în judecată, reclamantul a relatat că la 31 ianuarie 2020, șeful Inspectoratului General al Poliției de Frontieră a emis dispoziția nr. 16 cu privire la desfășurarea controlului activității unor subdiviziuni ale Direcției regionale Vest, prin care a dispus efectuarea controlului activității Secției echipe mobile a Direcției Regionale Vest, pe perioada anilor 2018-2019.

În urma controlului efectuat, a concluziilor grupului de control, expuse în nota informativă detaliată, la 21 februarie 2020, șeful Inspectoratului General al Poliției de Frontieră a inițiat o anchetă de serviciu în privința lui Vitalie Mihăilă, angajat în funcția de șef al Secției echipe mobile a Direcției Regionale Vest, iar la 19 iunie 2020 a fost emisă concluzia anchetei de serviciu, prin care șeful Direcției inspecție Sergiu Cojocari a constat încălcarea prevederilor art. 50 lit. b)-e) și k) din Legea privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne nr. 288 din 16 decembrie 2016 și a prevederilor fișei postului, fiind înaintată propunerea de a aplica față de acesta, pentru atitudine

neconștiințioasă de îndeplinire a atribuțiilor de serviciu, sancțiunea disciplinară în formă de retrogradare din funcție.

Astfel, prin ordinul șefului Inspectoratului General al Poliției de Frontieră nr. 344/ps din 24 iunie 2020, i-a fost aplicată sancțiunea disciplinară în forma retrogradării din funcție, cu eliberarea sa din funcția de șef al Secției echipe mobile a Direcției Regionale Vest și numirea în funcția de ofițer superior al Serviciului control al trecerii frontierei al Secției control al frontierei a Direcției Regionale Vest, începând cu 24 iunie 2020.

Reclamantul a indicat că nu este de acord cu ordinul nominalizat, deoarece este ilegal, motiv pentru care urmează a fi anulat.

La acest capitol, făcând referire la dispozițiile art. 4 alin. (2) al Legii cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public nr. 158 din 04 iulie 2008, art. 189 alin. (1) Cod administrativ, art. 58, 59 și 61 ale Legii privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne nr. 288 din 16 decembrie 2016 și prevederilor pct. 48, 61, 64, 96 din Hotărârea Guvernului nr. 409 din 07 iunie 2017 cu privire la aprobarea Statutului disciplinar al funcționarului public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, reclamantul a invocat că ordinul Inspectoratului General al Poliției de Frontieră al Ministerului Afacerilor Interne nr. 344/ps din 24 iunie 2020 este obscur, superficial, nemotivat în modul stabilit și nu reflectă abaterile reale comise de salariat. Iar întregul text al ordinului de sancționare vizează abateri minuscule, ce nu cad în zona de răspundere a angajatului (cum ar fi modul de completare a foilor de parcurs, modul de folosire a mijloacelor de transport, etc.), deși în pct. 13 al fișei postului este indicată clar întinderea responsabilităților funcționale ale sale. Astfel, presupusele încălcări disciplinare descrise în ordin, nu pot fi imputate reclamantului și, respectiv, acesta nici nu putea fi sancționat pentru ele.

De asemenea, reclamantul a subliniat că contrar prevederilor pct. 64 din Hotărârea Guvernului nr. 409 din 07 iunie 2017 cu privire la aprobarea Statutului disciplinar al funcționarului public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, în concluzia asupra anchetei de serviciu în baza căreia a fost emis ordinul de sancționare și în ordinul de sancționare nu este indicat locul și timpul comiterii abaterilor disciplinare, or, acestea sunt condiții obligatorii pentru aplicarea sancțiunii față de angajat.

Subsecvent, a relevat că activitatea de control desfășurată de către grupul de control, în baza dispoziției nr. 16 din 31 ianuarie 2020 cu privire la desfășurarea controlului activității unor subdiviziuni ale Direcției regionale Vest, a vizat perioada anilor 2018-2019. Astfel, contrar prevederilor pct. 96 și 61 din Hotărârea Guvernului nr. 409 din 07 iunie 2017 cu privire la aprobarea Statutului disciplinar al funcționarului public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, la aplicarea sancțiunii, nu s-a ținut cont de curgerea termenului de prescripție. Iar dacă s-ar admite ipoteza constatării reale a unor abateri disciplinare, reclamantului i-a fost aplicată o sancțiune disciplinară după scurgerea termenului de 6 luni prevăzut de Legea privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne nr. 288 din 16 decembrie 2016.

În context, reclamantul a menționat că ordinul de sancționare nr. 344/ps a fost emis la 24 iunie 2020, iar acesta nu conține o abatere ce i-ar putea fi imputată și care ar fi fost săvârșită în perioada de 6 luni anterioare datei emiterii acestuia.

Vitalie Mihăilă, reprezentat de avocatul Victor Ciumac a indicat că, în conformitate cu art. 59 alin. (2) din Legea privind funcționarul public cu statut

special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne nr. 288 din 16 decembrie 2016 a depus explicație în cadrul desfășurării anchetei de serviciu, aducând claritate asupra tuturor incertitudinilor ridicate de grupul de control.

Aici, reclamantul a precizat că în cadrul anchetei de control nu a fost audiat nimeni, în sensul constatării încălcărilor ce i se impută, deși urmau să fie audiați cel puțin subalternii săi, dacă nu conducătorul său sau adjunctul acestuia.

De altfel, reclamantul a susținut că ordinul de sancționare disciplinară conține doar idei declarative, nefondate. Or, conform constatărilor relatate în concluzia asupra anchetei de serviciu desfășurate, precum și în ordinul de sancționare contestat, Vitalie Mihăilă, prin acțiunile sale, ar fi încălcat prevederile art. 50 lit. b)-e) și k) din Legea privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne nr. 288 din 16 decembrie 2016. Iar, prin prisma art. 118 și 119 Cod administrativ, niciuna din constatările enumerate în ordinul de sancționare nu ar corespunde dispozițiilor legale nominalizate întrucât, ordinul de sancționare nu face referire concretă la acțiunile, care ar fi de natură să încalce o prevedere legală.

La fel, ordinul contestat nu face referire la nici o faptă ilicită concretă, raportată la o sarcină sau responsabilitate anume, în scopul definirii clare a abaterii disciplinare, dar se limitează la enumerarea în text a sarcinilor funcției și a prevederilor art. 50 lit. b)-e) și k) din Legea privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne nr. 288 din 16 decembrie 2016, fără a contrapune și corela raportul faptă ilicită-încălcarea atribuțiilor de serviciu-sanctiune disciplinară.

Altfel spus, ordinul nominalizat este absolut nemotivat și necorespunzător exigențelor legii speciale sau prevederilor Codului administrativ, motiv pentru care urmează a fi anulat.

În continuare, Vitalie Mihăilă, reprezentat de avocatul Victor Ciumac a enunțat că în anii 2018 și 2019, cât și în perioadele anterioare, activitatea sa a fost evaluată cu calificativul „foarte bine”, fapt confirmat de rezultatele prezentate în fișele de evaluare. Or, în cazul în care în activitatea sa ar fi fost depistat un management defectuos, așa cum se indică în ordinul contestat, avea să fie supus controlului imediat de către conducerea Direcției regionale sau chiar Inspectoratul General al Poliției de Frontieră.

Având în vedere cele enunțate, reclamantul a susținut că a fost sancționat neîntemeiat, iar acest fapt are scopul de a acoperi unele intenții venite odată cu schimbarea conducerii instituției de forță, concluzie determinată de nerespectarea dispozițiilor pct. 75- 77 din Hotărârea sus-menționată a Guvernului, la emiterea ordinului contestat.

Reclamantul a menționat că primul indicator al existenței unei fapte prejudiciabile este rezultatul, adică consecințele prejudiciabile ale încălcărilor admise, iar la caz, ordinul sau concluzia asupra anchetei de serviciu inițiate, nu fac referire la anumite consecințe ale presupuselor abateri disciplinare, comise de către el și nici la probe ce ar confirma vinovăția sa. Iar, astfel ordinul de sancționare devine un act nemotivat și care aliniază doar declarațiile conducătorului autorității publice abilitat cu funcția de control.

Făcând trimitere la prevederile pct. 76 și 77 din Hotărârea Guvernului nr. 409 din 07 iunie 2017 cu privire la aprobarea Statutului disciplinar al funcționarului public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne și art. 122 Cod administrativ, reclamantul a indicat că ordinul contestat nu conține nicio

contrasemnătură, acesta fiind semnat doar de șeful Inspectoratului General al Poliției de Frontieră, Corneliu Groza, motiv pentru care apreciază acest ordin ca fiind lovit de nulitate ca rezultat al încălcării obligației prevăzute de lege, privind contrasemnarea ordinului de sancționare din 24 iunie 2020.

De asemenea, a opinat că din lista sancțiunilor prevăzute exhaustiv la art. 58 al Legii privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne nr. 288 din 16 decembrie 2016, pârâtul a aplicat față de el, una din cele mai aspre sancțiuni, și anume retrogradarea din funcție, astfel încât, chiar și în ipoteza în care constatările abaterilor disciplinare imputate s-ar adevăra, urma a-i fi aplicată o sancțiune corespunzătoare încălcării pe care a săvârșit-o, cu respectarea principiului proporționalității dintre abateri și sancțiuni, principiu neaplicat la emiterea ordinului din 24 iunie 2020.

În susținerea pretenției privind repararea prejudiciului moral, Vitalie Mihăilă, reprezentat de avocatul Victor Ciumac a invocat că, prin acțiunile angajatorului i-a fost cauzat un prejudiciu moral pe care l-a suportat și îl suportă în continuare, nu mai puțin importante fiind și suferințele psihice, manifestate prin sentimentele de neajutorare, complexul de inferioritate, de rușine, insatisfacție, de lipsirea posibilității de a activa în mod liber la locul său de muncă, ce sunt generate de faptul că drepturile sale sunt tratate într-un alt mod decât drepturile altor persoane puse în aceeași situație, ce îl face să se simtă inferior colegilor săi, deoarece după ce a desfășurat o activitate de 20 de ani în cadrul Ministerului Afacerilor Interne, a fost numit într-o funcție în care se angajează doar absolvenții instituțiilor de profil în scopul dobândirii abilităților și experienței necesare avansării ulterioare.

Această frică și nesiguranță îl face să-și piardă încrederea în existența principiilor de legalitate, dreptate și echitate. Or, familia Mihăilă se bucură de o autoritate și o reputație ireproșabilă în comunitatea în care activează și locuiește, iar acțiunile pârâtului ca urmare a emiterii ordinului de sancționare și retrogradare din funcția deținută în una mult inferioară, au generat discuții controversate în jurul membrilor familiei sale, fapt ce a știrbit din reputația acesteia.

Vitalie Mihăilă, reprezentat de avocatul Victor Ciumac a solicitat anularea ordinului Inspectoratului General al Poliției de Frontieră al Ministerului Afacerilor Interne nr. 344/ps din 24 iunie 2020, obligarea pârâtului să emită un act administrativ individual favorabil, prin care să fie repus în funcția de șef al Secției echipe mobile a Direcției Regionale Vest, cu transferarea în contul său a sumei ce reprezintă diferența dintre salariul lunar primit de reclamant ca angajat în funcția de șef al Secției echipe mobile și salariul primit la moment în funcția de ofițer superior al Serviciului control al trecerii frontierei, repararea prejudiciului moral sub forma a 5 salarii medii de funcție (șef al Secției echipe mobile a Direcției Regionale Vest) și compensarea cheltuielilor de judecată.

Prin încheierea din 06 aprilie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, s-a declarat inadmisibilă pretenția lui Vitalie Mihăilă privind încasarea din contul pârâtului în beneficiul reclamantului a prejudiciului moral sub forma a 5 salarii medii de funcție (f.d.222-223, Vol.I).

Prin hotărârea din 06 aprilie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, s-a admis acțiunea înaintată de Vitalie Mihailă.

S-a anulat ordinul Inspectoratului General al Poliției de Frontieră nr. 344/ps din 24 iunie 2020 „Cu privire la sancționarea disciplinară a funcționarului public cu statut special, Vitalie Mihailă”.

S-a obligat Inspectoratul General al Poliției de Frontieră să emită actul administrativ individual privind restabilirea lui Vitalie Mihailă în funcția de șef al Secției echipe mobile a Direcției regionale Vest.

S-a obligat Inspectoratul General al Poliției de Frontieră să emită actul administrativ individual în privința lui Vitalie Mihailă privind calcularea și achitarea diferenței de salariu ca urmare a retrogradării la o funcție inferioară și s-a încasat de la Inspectoratul General al Poliției de Frontieră în beneficiul lui Vitalie Mihailă, suma de 6000 de lei, cu titlu de cheltuieli de judecată legate de acordarea asistenței juridice. Hotărârea în partea restabilirii lui Vitalie Mihailă în funcție, se execută imediat. (f.d.224, Vol.I)

La 15 aprilie 2021, în interiorul termenului prevăzut de art. 232 Cod administrativ, Inspectoratul General al Poliției de Frontieră a depus apel, iar la 18 mai 2021 a prezentat motivarea apelului împotriva hotărârii din 06 aprilie 2021 a Judecătorei Chișinău, sediul Râșcani, solicitând casarea hotărârii instanței de fond cu pronunțarea unei noi decizii de respingere a acțiunii lui Vitalie Mihailă (f.d.227-229, Vol.I, 37-50, Vol.II).

Prin decizia din 29 septembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău s-a casat hotărârea din 06 aprilie 2021 a Judecătorei Chișinău, sediul Râșcani și s-a emis o nouă decizie, prin care s-a respins ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată depusă de Vitalie Mihailă împotriva Inspectoratului General al Poliției de Frontieră privind contestarea actului administrativ individual defavorabil, obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil, achitării diferenței salariale și încasarea cheltuielilor de judecată (f.d.92-112, Vol.II).

Curtea de Apel Chișinău și-a întemeiat decizia în baza dispozițiilor Codului administrativ, art. 2, 4 alin. (1) și (2), art. 5, 50 lit. b), c), d), e) și k), art. 56 alin. (1), art. 57, 58 alin. (1), art. 59 alin. (1)-(11) și art. 61 alin. (1) și (2) din Legea privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne nr. 288 din 16 decembrie 2016, pct. 39, 40, 43-45, 47-49, 51, 59-65, 73-78 din Hotărârea Guvernului nr. 409 din 07 iunie 2017 cu privire la aprobarea Statutului disciplinar al funcționarului public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, art.89 alin.(1) și art.90 alin.(1) și (2) lit. a) și b) Codul muncii și art. 96 Cod de procedură civilă, menționând că faptele imputate lui Vitalie Mihailă prin ordinul contestat, stabilite la 19 iunie 2020, data întocmirii concluziilor anchetei de serviciu, se încadrează în noțiunea prevăzută de lege de abatere disciplinară, deoarece acestea vizează încălcarea de către intimat a atribuțiilor funcționale, stabilite de fișa postului și dispozițiile legale, respectarea cărora este pusă în sarcina lui de normele citate supra.

Astfel, instanța de apel a apreciat ca fiind nefondate argumentele intimatului Vitalie Mihailă și concluziile primei instanțe referitoare la caracterul ambiguu și incert al ordinului contestat, caracterul abaterilor disciplinare și perioada comiterii acestora, respectiv trimiterile la cadrul normativ ce reglementează conținutul și motivarea ordinului nominalizat, inclusiv art. 31 și 118 Cod administrativ, deoarece acestea conțin descrierea faptelor, corect apreciate de angajator, ca fiind abateri disciplinare, inclusiv în raport cu materialele dosarului administrativ, de care Vitalie Mihailă a luat cunoștință la 13 iulie 2020.

Din aceste considerente, instanța de apel a conchis că trimiterile intimatului și concluziile primei instanțe la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în materia aplicării sancțiunilor disciplinare nu sunt determinante în contextul în care condițiile respective, expuse în jurisprudența Curții Europene, au fost

respectate de către angajator, acesta luând în considerare și obiecțiile intimatului, asupra cărora există o expunere în concluzia anchetei de serviciu, aprobarea căreia denotă preluarea acestei argumentări de către angajator per ansamblu.

Subsecvent, instanța ierarhic inferioară a notat că invocarea lipsei unor probe, ce ar confirma învinuirea lui Vitalie Mihăilă de comiterea multitudinii de abateri disciplinare este eronată, deoarece este combătută prin materialele dosarului administrativ, ce conține înscrisurile la care face trimitere angajatorul la atribuirea faptelor caracterului abaterilor disciplinare, urmând a se reține sub acest aspect și faptul că mai multe învinuiri vizează omisiuni/inacțiuni ale intimatului în exercitarea funcției sale, combaterea cărora nu s-a realizat reieșind din materialele acumulate la prezentul dosar.

Astfel, în urma examinării faptelor intimatului (acțiuni și inacțiuni), apreciate de apelant ca fiind abateri disciplinare, instanța de apel a constatat că acestea se încadrează în normele legale imputate prin ordinul contestat, și anume în prevederile art. 50 lit. b), c), d), e) și k) al Legii privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne nr. 288 din 16 decembrie 2016.

Totodată, Curtea de Apel Chișinău a relevat că potrivit materialelor dosarului administrativ, faptele incriminate lui Vitalie Mihăilă cu titlu de abateri disciplinare, au nu doar caracter repetat, ci și continuu, fiind realizate pe întreaga perioadă supusă anchetei – 01 ianuarie 2018 - 31 decembrie 2019, dată din care și urmează a fi calculat termenul prescripției de tragere la răspundere disciplinară, motiv pentru care aserțiunile referitoare la imposibilitatea determinării acestui termen sunt nefondate.

La acest capitol, instanța de apel a relevat că sancțiunea disciplinară a fost aplicată în privința lui Vitalie Mihăilă la 24 iunie 2020, iar ancheta de serviciu a fost finalizată la 16 iunie 2020, concluziile fiind aprobate de conducătorul apelantei la 19 iunie 2020, astfel încât termenul de 6 luni, stabilit de pct. 61 al Statutului disciplinar disciplinar al funcționarului public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 409 din 07 iunie 2017, a fost respectat de către Inspectoratul General al Poliției de Frontieră, acesta expirând la 01 iulie 2020.

În continuare, Curtea de Apel Chișinău a reținut că potrivit raporturilor sefului Direcției inspecție efectiv din 25 februarie 2020 și din 25 martie 2020, acceptate de către persoana abilitată din cadrul autorității publice apelante, efectuarea anchetei de serviciu a fost suspendată, în ordinea stabilită și în corespundere cu exigențele art. 11 alin. (11) al Legii privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne nr. 288 din 16 decembrie 2016, pe perioada efectuării expertizei grafoscopice și pe perioada examinării sesizării apelantei adresate Procuraturii raionului Ungheni, situație ce denotă odată în plus respectarea de către Inspectoratul General al Poliției de Frontieră a termenelor stabilite pentru emiterea ordinului contestat.

Instanța de apel a apreciat ca fiind eronate concluziile instanței de fond referitoare la lipsa unor acte administrative, prin care ar fi fost suspendată efectuarea anchetei de serviciu în cazul dat, deoarece normele ce reglementează suspendarea anchetei stabilește expres că suspendarea se realizează în baza unui raport motivat, aprobat de către conducător, condiție realizată la caz, ce rezultă din materialele dosarului administrativ. Astfel, emiterea unui act administrativ în

vederea suspendării efectuării anchetei de serviciu în speță nu se impune de cadrul normativ pertinent.

De asemenea, instanța ierarhic inferioară a catalogat ca fiind nedeterminante argumentele intimatului, preluate de prima instanță referitoare la faptul că proiectul ordinului contestat nu a fost contrasemnat de persoana care a efectuat ancheta, circumstanță ce ar determina nulitatea ordinului emis, deoarece această operațiune se referă la procedura administrativă, care examinată în contextul acceptării de către angajator a concluziilor persoanei ce a efectuat ancheta dispusă de conducătorul autorității publice emitente și a ordinului contestat, denotă că condiția respectivă a fost respectată, iar dreptul persoanei care a efectuat ancheta de a obiecta nu a fost încălcat în conjunctura expusă.

La fel, instanța de apel a constatat că trimiterile la art. 122 Cod administrativ în raport cu cele expuse anterior sunt greșite, deoarece această normă este aplicabilă unei alte situații, în care valabilitatea actului administrativ depinde de o contrasemnătură aplicată pe acesta în cazurile prevăzute de lege, pe când normele ce reglementează situația dedusă judecării se referă la contrasemnarea proiectului actului administrativ în vederea asigurării posibilității înaintării obiecțiilor de către persoanele vizate, care în speță, sunt autorul concluziilor anchetei de serviciu și șeful apelantului, concluziile comune ale cărora denotă lipsa unor astfel de obiecții din partea acestora. Prin urmare, circumstanțele indicate nu oferă ordinului contestat caracter ilicit și nici nu atrage nulitatea acestuia.

Cu referire la consecințele abaterilor comise de către Vitalie Mihăilă, Curtea de Apel Chișinău a reținut că încălcarea atribuțiilor funcționale și a cerințelor actelor normative ce reglementa activitatea intimatului în funcția deținută este succedată, prin însăși caracterul acestor fapte, de consecințe negative în condițiile în care legea impune acestuia, în calitate de funcționar public cu statut special obligația respectării legii, neexecutarea acestei obligații fiind urmată de neatingerea de către angajator a scopului scontat al funcției acordate intimatului, fiind, concomitent, afectată și imaginea funcției, în special, și a autorității publice, în general.

În context, instanța de apel a notat că nu constituie un impediment pentru constatarea de către apelant a abaterilor disciplinare imputate intimatului prin ordinul contestat, nici evaluările profesionale anterioare ale acestuia în contextul în care, primar, scopul acestor evaluări este altul decât cel al anchetei de serviciu, la momentul evaluării nefiind supuse unei anchete toate acțiunile și inacțiunile concrete ale angajatului, iar secund, încălcările imputate lui Vitalie Mihăilă au fost stabilite doar în urma efectuării anchetei de serviciu de către persoana împuternicită în ordinea stabilită, împuternici pe care nu le au evaluatorii.

Subsecvent, Curtea de Apel Chișinău a apreciat ca fiind eronate și argumentele referitoare la refuzul organului de urmărire penală de a intenta o cauză ca urmare a sesizării acestuia în cadrul efectuării anchetei de serviciu, deoarece organul de urmărire penală examinează limitat faptele și circumstanțele deplânse, exclusiv prin prisma normelor penale, astfel încât neconstatarea de către organul de urmărire penală a încadrării faptelor examinate în elementele constitutive ale vreunei infracțiuni, nu exclude caracterul ilicit al faptei prin prisma disciplinei muncii, ci doar confirmă că aceste fapte nu au caracter penal.

Sub aspectul individualizării pedepsei și realizării dreptului discreționar al autorității apelante, apreciate de prima instanță ca temeuri de anulare a ordinului contestat, instanța de apel a reținut, inclusiv prin prisma art. 16 și 137 Cod

administrativ, că Vitalie Mihăilă a fost anterior sancționat disciplinar (acțiunea acestuia privind anularea ordinului respectiv fiind respinsă prin decizia Cuții de Apel Chișinău din 11 februarie 2016), astfel încât scopul sancțiunilor disciplinare anterioare nu a fost atins, încălcările depistate în cadrul efectuării anchetei de serviciu în cazul dat, denotă atât comiterea multiplelor încălcări ale atribuțiilor funcționale și a exigențelor legale, cât și admiterea omisiunilor în realizarea acestor sarcini în activitatea intimatului, ce vizează, practic, majoritatea atribuțiilor funcției de conducere exercitată de acesta, situație ce oferă dreptul Inspectoratului General al Poliției de Frontieră de a aplica sancțiunea disciplinară în forma dispusă de acesta.

Din aceleași motive, instanța ierarhic inferioară a conchis că Inspectoratul General al Poliției de Frontieră, contrar aserțiunilor lui Vitalie Mihăilă, a respectat principiul proporționalității sancțiunii aplicate, instituit și de art. 29 Cod administrativ.

Din considerentele sus- indicate, Curtea de Apel Chișinău a constatat lipsa temeiurilor legale pentru anularea ordinului Inspectoratului General al Poliției de Frontieră nr. 344/ps din 24 iunie 2020 cu privire la sancționarea disciplinară a funcționarului public cu statut special, Mihailă Vitalie.

Referitor la pretenția lui Vitalie Mihăilă privind obligarea Inspectoratului General al Poliției de Frontieră să emită actul administrativ individual privind restabilirea sa în funcția de șef al Secției echipe mobile a Direcției Regionale Vest, instanța de apel a relevat că în temeiul art. 89 alin. (1) Codul muncii, salariatul transferat nelegitim la o altă muncă sau eliberat nelegitim din serviciu poate fi restabilit la locul de muncă prin negocieri directe cu angajatorul, iar în caz de litigiu - prin hotărâre a instanței de judecată.

Din dispozițiile acestei norme, instanța de apel a dedus că restabilirea angajatului în funcția din care a fost transferat sau eliberat de către angajator poate fi realizată doar în cazul în care ordinul corespunzător este ilegal. În speță, însă, ordinul Inspectoratului General al Poliției de Frontieră nr. 344/ps din 24 iunie 2020 cu privire la sancționarea disciplinară a funcționarului public cu statut special, Vitalie Mihailă este legal, respectiv, nu sunt întrunite condițiile stabilite expres de norma citată pentru obligarea apelantului de a emite actul administrativ corespunzător.

Astfel, instanța ierarhic inferioară a constatat netemeinicia pretenției lui Vitalie Mihailă privind obligarea Inspectoratului General al Poliției de Frontieră să emită actul administrativ individual cu privire la restabilirea sa în funcția de șef al Secției echipe mobile a Direcției Regionale Vest.

Iar, referitor la pretenția lui Vitalie Mihăilă cu privire la obligarea Inspectoratului General al Poliției de Frontieră să emită actul administrativ individual privind calcularea și achitarea diferenței de salariu ca urmare a retrogradării la o funcție inferioară, Curtea de Apel Chișinău a reținut că potrivit art. 90 alin. (1) și (2) lit. a) și b) Codul muncii, în cazul restabilirii la locul de muncă a salariatului transferat sau eliberat nelegitim din serviciu, angajatorul este obligat să repare prejudiciul cauzat acestuia.

Și în acest caz, instanța de apel a constatat neîntrunirea condiției legale pentru obligarea apelantului de a emite actul administrativ solicitat de intimat, motiv pentru care a respins pretenția invocată.

Iar, deoarece s-a constatat netemeinicia integrală a acțiunii lui Vitalie Mihăilă, prin prisma art. 96 Cod de procedură civilă, instanța de apel a respins pretenția cu privire la compensarea cheltuielilor de judecată suportate de intimat.

La 04 octombrie 2021 Vitalie Mihăilă, reprezentat de avocatul Victor Ciumac a depus recurs, iar la 20 decembrie 2021 a prezentat motivarea recursului împotriva deciziei din 29 septembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii primei instanțe.

În susținerea recursului s-au indicat motivele de drept și de fapt invocate pe parcursul examinării cauzei în prima instanță și instanța de apel, suplimentar invocându-se că decizia Curții de Apel Chișinău este neîntemeiată și ilegală, motiv pentru care urmează a fi casată cu menținerea hotărârii primei instanțe.

Subsecvent, recurentul a subliniat că în cadrul examinării cauzei în instanța de fond și instanța de apel, reprezentantul Inspectoratului General al Poliției de Frontieră nu a putut indica asupra niciunei pretinse încălcări disciplinare comise de Vitalie Mihăilă cu raportarea acesteia la prevederile Fișei postului și dispozițiile legale, deoarece ordinul contestat nu conține o referință clară, care să scoată în evidență încălcarea normativă și disciplinară comisă de către recurent, ordinul rezumându-se la reflectarea abstractă a unor pretinse încălcări și a prevederilor art. 50 din Legea nr. 288 din 16 decembrie 2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne.

În continuare, făcând referire la dispozițiile art. 118 din Codul administrativ, recurentul a notat că în sensul nerespectării condiției de motivare a actului administrativ individual emis în privința sa, conducătorul Inspectoratului General al Poliției de Frontieră a încălcat mai multe prevederi legale la emiterea ordinului de sancționare disciplinară.

La acest capitol, Vitalie Mihăilă, reprezentat de avocatul Victor Ciumac a relevat dispozițiile pct. 48 din Hotărârea Guvernului nr. 409 din 07 iunie 2017 cu privire la aprobarea Statutului disciplinar al funcționarului public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, indicând că deși în ordinul de sancționare se menționează că recurentul nu organiza ședințe de lucru și instruire cu efectivul, în cadrul anchetei de serviciu nu au fost audiați subalternii săi și nici conducătorul său, șeful Direcției Regionale Vest a Inspectoratului General al Poliției de Frontieră, fapt ce denotă executarea superficială a anchetei de serviciu și scopul eliberării funcției de șef al Secției echipe mobile a Direcției Regionale Vest a Inspectoratului General al Poliției de Frontieră.

În context, invocând prevederile pct. 61, 64 și 69 ale Hotărârii Guvernului nr. 409 din 07 iunie 2017 cu privire la aprobarea Statutului disciplinar al funcționarului public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, recurentul a reclamat ca fiind justă concluzia instanței de fond că ordinul Șefului Inspectoratului General al Poliției de Frontieră nr. 344/ps din 24 iunie 2020, este superficial, nemotivat și emis fără a reflecta concret care sunt abaterile comise de salariat.

Altfel spus, în ordinul de sancționare contestat, nu sunt indicate expres temeiurile și abaterile disciplinare constatate și care anume iregularități stabilite au condiționat aplicarea sancțiunii disciplinare, fiind enumerate doar obligațiile funcționarului public, prevăzute de art. 50 din Legea nr. 288 din 16 decembrie 2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, precum și sarcinile de bază ale funcției conform fișei postului.

Or, la emiterea ordinului de sancționare disciplinară autoritatea intimată s-a limitat doar la transcrierea conținutului din concluzia anchetei de serviciu, fără a da o apreciere circumstanțelor expuse și fără a stabili expres la care din abateri se referă acestea.

De asemenea, recurentul a relevat constatările primei instanțe că contrar prevederilor pct. 64 din Hotărârea Guvernului nr. 409 din 07 iunie 2017 cu privire la aprobarea Statutului disciplinar al funcționarului public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, în concluzia asupra anchetei de serviciu în baza căreia a fost emis ordinul de sancționare și în ordinul de sancționare, nu este indicat locul și timpul comiterii abaterilor disciplinare, deși acestea sunt condiții obligatorii a aplicării sancțiunii față de angajat.

Iar, conform prevederilor pct. 96 al Hotărârii de Guvern nominalizate, sancțiunea disciplinară nu poate fi aplicată, dacă din ziua săvârșirii abaterii disciplinare au trecut mai mult de 6 luni.

Astfel, stabilirea timpului exact de comitere a abaterii este imperios în vederea posibilității aplicării sancțiunii disciplinare. Prin urmare, reclamantul nu putea fi sancționat pentru abaterile comise anterior, după expirarea termenului de prescripție.

La fel, recurentul a evidențiat că reieșind din conținutul Concluziei anchetei de serviciu, neajunsurile stabilite s-au referit la perioada anilor 2018-2019, respectiv urma a fi respectat termenul de 6 luni, așa cum acesta este termen de prescripție de atragere la răspundere disciplinară, conform prevederilor pct. 61 al Hotărârii Guvernului nr. 409 din 07 iunie 2017 cu privire la aprobarea Statutului disciplinar al funcționarului public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne.

Aici, recurentul a opinat că, expunerea instanței de apel cu referire la termenul de prescripție pentru aplicarea sancțiunii disciplinare conform căreia, abaterile disciplinare, potrivit concluziei anchetei de serviciu, poartă un caracter repetat și continuu, contravine prevederilor legale în vigoare și circumstanțelor cauzei, deoarece ordinul de sancționare ce face obiectul prezentei cauze a fost emis la data de 24 iunie 2020. Iar, pornind de la prevederile pct. 96 din Hotărârea Guvernului nr. 409 din 07 iunie 2017 cu privire la aprobarea Statutului disciplinar al funcționarului public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, prin ordinul de sancționare, Vitalie Mihăilă putea fi sancționat doar pentru încălcări ce datau începând cu data 24 decembrie 2019.

De altfel, recurentul a enunțat că ordinul de sancționare nu conține nicio mențiune asupra încălcărilor disciplinare pe care le-ar fi comis după data de 24 decembrie 2019.

Mai mult, reieșind din prevederile pct. 64 al Hotărârii Guvernului nr. 409 din 07 iunie 2017 cu privire la aprobarea Statutului disciplinar al funcționarului public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, anume ancheta de serviciu urma să stabilească toate aceste circumstanțe importante pentru determinarea abaterilor disciplinare și a timpului comiterii lor, fapt care, în speță nu este relatat.

În context, recurentul a precizat că în cadrul examinării cauzei în instanța de fond, reprezentantul intimatei nu a putut concretiza ce încălcări disciplinare a comis Vitalie Mihăilă după data de 24 decembrie 2019.

Astfel, recurentul a opinat că a fost sancționat pentru o abatere disciplinară prescrisă, fapt care contravine prevederilor pct. 96 din Hotărârea Guvernului

nr. 409 din 07 iunie 2017 cu privire la aprobarea Statutului disciplinar al funcționarului public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, iar decizia recurată a Curții de Apel Chișinău este contradictorie circumstanțelor cauzei și dispozițiilor legale.

Referitor la prelungirea anchetei de serviciu dispuse în privința sa, recurentul a notat că conform pct. 51 din Hotărârea de Guvern nominalizată, desfășurarea anchetei de serviciu se dispune printr-o rezoluție a conducătorului subdiviziunii care a fost sesizat în condițiile prevăzute la punctele enunțate, iar în absența acestuia, a persoanei care îl înlocuiește.

Prin urmare, ancheta de serviciu începe la data emiterii de către conducător a unei rezoluții, în care se indică persoana care urmează să desfășoare ancheta de serviciu. Funcționarul investit cu atribuții de a desfășura ancheta de serviciu își începe activitatea după semnarea rezoluției privind inițierea anchetei de serviciu.

Recurentul a susținut că la materialele cauzei nu este anexată nicio rezoluție a conducătorului Inspectoratului General al Poliției de Frontieră, prin care să fie dispusă inițierea anchetei de serviciu în privința sa. Astfel, ancheta de serviciu desfășurată în privința lui Vitalie Mihăilă este ilegală, efectuată cu desconsiderarea cadrului normativ pertinent, fapt care atrage nulitatea ordinului de sancționare.

Mai mult, potrivit prevederilor pct. 60 din Hotărârea Guvernului nr. 409 din 07 iunie 2017 cu privire la aprobarea Statutului disciplinar al funcționarului public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, termenul anchetei de serviciu poate fi suspendat în cazul care funcționarul public cu statut special se află în concediu anual de odihnă, concediu de studii, concediu medical sau în concediu paternal, precum și în alte cazuri prevăzute de legislația în vigoare.

La caz, recurentul a notat că potrivit concluziei anchetei de serviciu, ancheta de serviciu față de funcționarul cu statut special Vitalie Mihăilă a fost inițiată la 18 februarie 2020 (f.d. 16-24).

Prin rapoartele din 25 februarie 2020 și din 25 martie 2020, s-a solicitat suspendarea anchetei de serviciu nr. A-38 din 18 februarie 2020, iar prin rapoartele din 23 martie 2020 și 15 iunie 2020, s-a considerat oportună reluarea termenului desfășurării anchetei de serviciu specificate.

La acest capitol, Vitalie Mihăilă, reprezentat de avocatul Victor Ciumac a punctat că anumite acte administrative, prin care să fi fost suspendată ancheta de serviciu și ulterior reluată în urma solicitărilor menționate, nu se atestă la materialele cauzei, iar rapoartele emise s-au referit doar la solicitarea suspendării și la oportunitatea reluării anchetei de serviciu.

Prin urmare, nu este clar în baza căror acte administrative s-a suspendat și s-a reluat ancheta de serviciu în privința sa și dacă în acest sens în genere au fost emise acte în conformitate cu prevederile legale.

Mai mult, pct. 60 din Hotărârea Guvernului nr. 409 din 07 iunie 2017 cu privire la aprobarea Statutului disciplinar al funcționarului public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne stabilește exhaustiv cauzele când poate fi suspendată ancheta de serviciu, acesta fiind cazul în care funcționarul public cu statut special se află în concediu anual de odihnă, concediu de studii, concediu medical sau în concediu paternal.

Aici, Vitalie Mihăilă a susținut că, pe perioada desfășurării anchetei de serviciu nu s-a aflat în niciuna din situațiile expuse supra, astfel că, ancheta de serviciu a fost suspendată contrar prevederilor legii. Or, din rapoartele prin care s-a solicitat suspendarea anchetei de serviciu A-38 din 18 februarie 2020 rezultă că

suspendarea se solicită în legătură cu faptul dispunerii efectuării constatării tehnico-științifice grafoscopice a anumitor semnături.

Examinând cele menționate în rapoartele de solicitare a suspendării executării anchetei de serviciu, prin prisma prevederilor pct. 60 din Hotărârea Guvernului nr. 409 din 07 iunie 2017 cu privire la aprobarea Statutului disciplinar al funcționarului public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, recurentul a conchis că, temeiul solicitării de suspendare a anchetei de serviciu dispuse față de el excedă cadrul legal al normei reliefate. Or, în raportul de solicitare a suspendării nu se regăsește niciun temei din cele dispuse în norma legală nominalizată.

De altfel, recurentul a menționat că materialele cauzei nu conțin rezoluția, prin care a fost dispusă inițierea anchetei de serviciu, iar suspendarea desfășurării anchetei de serviciu s-a efectuat în lipsa vreunui temei și fără emiterea vreunui act administrativ (rezoluție) de suspendare. Iar, urmare a încălcării procedurii de efectuare a anchetei de serviciu, se impune anularea ordinului de sancționare.

Subsecvent, recurentul a enunțat că, potrivit rapoartelor de solicitare a suspendării și ordinului de sancționare, ancheta de serviciu A-38 a fost inițiată la data de 18 februarie 2020. Contrar celor expuse în Concluzia asupra anchetei de serviciu, este remarcabil faptul că ancheta de serviciu în privința lui Vitalie Mihăilă a fost inițiată la 21 februarie 2020. Deci, în cadrul aceleiași proceduri administrative, nu este clar când a fost inițiată ancheta de serviciu, or, în lipsa rezoluției prin care a fost dispusă inițierea procedurii disciplinare acest lucru nici nu poate fi determinat. Cert este însă că, trei acte emise în procesul desfășurării anchetei de serviciu conțin dați diferite privitor la inițierea anchetei de serviciu.

Astfel, recurentul a notat că este neînțeleasă concluzia instanței de apel cu referire la legalitatea desfășurării anchetei de serviciu în privința sa. Or, din cele relatate rezultă fără echivoc contrariul și sunt reflectate abaterile grave de la procedura desfășurării unei proceduri disciplinare în privința unui funcționar public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne.

Iar, alegațiile desprinse din decizia contestată referitor la faptul că, reglementările în materie de suspendare a anchetei de serviciu dispun că suspendarea se efectuează în baza aprobării raportului motivat, sunt evident lipsite de o argumentare logică și substrat normativ întrucât cele reflectate mai sus demonstrează clar ilegalitatea acțiunilor angajaților Inspectoratului General al Poliției de Frontieră în cadrul desfășurării procedurii disciplinare în privința lui Vitalie Mihăilă.

La 10 ianuarie 2022 în adresa Inspectoratului General al Poliției de Frontieră a fost expediată copia recursului depus de Vitalie Mihăilă, reprezentat de avocatul Victor Ciumac, cu înștiințarea despre posibilitatea depunerii referinței.

Prin referința depusă la 27 ianuarie 2022 Inspectoratul General al Poliției de Frontieră a solicitat respingerea recursului ca fiind inadmisibil și neîntemeiat.

Examinând admisibilitatea cererii de recurs, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează următoarele.

În conformitate cu art. 244 alin. (1) Cod administrativ, hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.

Iar, conform art. 245 din același Cod, recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de

Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

Reprezentantul recurentului Vitalie Mihăilă, avocatul Victor Ciumac a luat cunoștință de decizia din 29 septembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău la data de 17 decembrie 2021, fapt confirmat prin recipisa acestuia anexată la materialele cauzei (f.d.116, Vol.II).

Astfel, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că Vitalie Mihăilă, reprezentat de avocatul Victor Ciumac s-a conformat dispozițiilor art. 245 Cod administrativ și a depus recursul în termen la data de 04 octombrie 2021 și motivarea recursului la 20 decembrie 2021.

Examinând temeiurile recursului depus de Vitalie Mihăilă, reprezentat de avocatul Victor Ciumac în raport cu materialele cauzei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ din cadrul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din următoarele motive.

Prin prisma art.246, alin. (1) din Codul administrativ, Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă este inadmisibil, recursul se declară ca atare printr-o încheiere, în acord cu alin. (2) din art.246 Codul administrativ, recursul se declară inadmisibil în special în cazurile enumerate la literele a)-f). Din analiza acestor prevederi rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului, în special, nu se limitează doar la temeiurile menționate ci urmează să însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate, veritabil bazat pe temeiuri concludente și serioase.

Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține cu valoare de principiu jurisprudențial, că sintagma „în special” denotă caracterul neexhaustiv al temeiurilor de inadmisibilitate și în același timp oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă și care pe cale de consecință nu pot însuși un eventual succes rezultat din examinarea cererii în completul de 5 judecători.

În această ordine de idei, instanța de recurs reține că Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevelopativ al recursului dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate, într-o eventuală examinare în fond și invocare *ex officio* a erorilor de drept.

Instanța de recurs menționează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. Acest argument rezultă și din particularitățile de formă ale reglementării recursului în Codul administrativ și anume din sintagma „motivarea recursului” de la art. 245, alin.(2) din Codul administrativ. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

De asemenea, completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții

Supreme de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor de contencios administrativ. Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p. 141, § 39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

Astfel, completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție conchide că cererea de recurs depusă de Vitalie Mihăilă, reprezentat de avocatul Victor Ciumac, este inadmisibilă.

Conform art. 230 și art. 246 din Codul administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Recursul depus de Vitalie Mihăilă, reprezentat de avocatul Victor Ciumac se declară inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Ala Cobăneanu

judecătorii

Victor Burduh

Nina Vascan